

ประกาศกรมส่งเสริมวัฒนธรรม
เรื่อง การรับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ.

ด้วยพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน บทบัญญัติบางประการจึงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ประกอบกับรัฐมีนโยบายส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ จึงจำเป็นต้องมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายโดยจัดทำร่างพระราชบัญญัติขึ้นใหม่ ซึ่งตามพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๕ วรรคสาม บัญญัติว่า “ก่อนตรากฎหมายทุกฉบับ หน่วยงานของรัฐพึงจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดจากกฎหมายอย่างรอบด้านและเป็นระบบ รวมทั้งเปิดเผยการรับฟังความคิดเห็นและการวิเคราะห์นั้นแก่ประชาชน และนำผลนั้นมาประกอบการพิจารณาในกระบวนการตรากฎหมายทุกขั้นตอน”

ดังนั้น เพื่อให้การจัดทำร่างกฎหมายถูกต้องเป็นไปตามขั้นตอนของกฎหมาย กรมส่งเสริมวัฒนธรรม จึงจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องกับร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ซึ่งร่างดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ตรวจพิจารณาแล้ว ตามเรื่องเสร็จที่ ๖๔๐/๒๕๖๘ โดยข้าราชการ เจ้าหน้าที่ของรัฐ บุคลากรในหน่วยงานกรมส่งเสริมวัฒนธรรม และบุคคลทั่วไป สามารถแสดงความคิดเห็นผ่านทางเว็บไซต์ระบบกลางทางกฎหมาย www.law.go.th หรือเว็บไซต์กรมส่งเสริมวัฒนธรรม www.culture.go.th ตั้งแต่วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๘ ถึงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๘ รวมระยะเวลา ๓๒ วัน ทั้งนี้ กรมส่งเสริมวัฒนธรรมได้จัดทำข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็นแนบท้ายประกาศนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๘

(นางสาวลิปิการ์ กำลังชัย)

รองอธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม

รักษาราชการแทนอธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม

ข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็น
ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ.

.....

๑. สภาพปัญหาและสาเหตุของกฎหมาย

เนื่องจากพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และเกมได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน ซึ่งที่ผ่านมาการบังคับใช้กฎหมายฉบับดังกล่าวมีปัญหาหลายประการไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์และเทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน ดังนี้

๑) อำนาจของนายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัดซึ่งถือเป็นอำนาจเฉพาะตัวและกฎหมายมิได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้ทำให้เกิดความล่าช้าและไม่คล่องตัวในการพิจารณาออกใบอนุญาตประกอบกิจการ

๒) ระบบการตรวจพิจารณาและอนุญาตให้เผยแพร่ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ของไทยยังไม่สอดคล้องกับแนวทางของสากลและเทคโนโลยีในปัจจุบัน นอกจากนี้ เทคโนโลยีและรูปแบบของวีดิทัศน์ในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ทำให้การใช้บังคับกฎหมายไม่อาจครอบคลุม

๓) การยื่นขออนุญาตประกอบกิจการภาพยนตร์และวีดิทัศน์ กำหนดให้ประชาชนต้องดำเนินการขออนุญาตตามกฎหมายอื่นด้วย ทำให้เกิดความซ้ำซ้อนในการต้องขอใบอนุญาตหลายใบและสร้างภาระให้แก่ประชาชนในการติดต่อหน่วยงานราชการหลายหน่วยเกินความจำเป็น

๔) การกำหนดโทษทางอาญาสำหรับความผิดฐานประกอบกิจการภาพยนตร์และวีดิทัศน์ โดยไม่ได้รับอนุญาตไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน รวมถึงไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่บัญญัติหลักการให้มีโทษอาญาเฉพาะความผิดร้ายแรงทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่บรรลุวัตถุประสงค์ สมควรที่จะต้องพิจารณาความร้ายแรงของการกระทำความผิดและทางเลือกอื่นในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยเปลี่ยนโทษทางอาญาเป็นโทษทางปกครอง

๕) ขาดบทบัญญัติในเรื่องการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ซึ่งกลไกทางกฎหมายในปัจจุบันยังไม่สามารถใช้ในการขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจ และการพัฒนาความเข้มแข็งให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์และวีดิทัศน์ของไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๖) การสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร ที่บุคคลหรือคณะบุคคลต่างประเทศที่เข้ามาถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร ซึ่งมาจากหลากหลายประเทศมีวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ความเชื่อ การให้ความเคารพต่อสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ที่แตกต่างกัน อาจขาดการรับรู้ในสิ่งที่ควรหรือไม่ควรกระทำในประเทศไทย ส่งผลกระทบก่อให้เกิดความเสียหายต่อสถานที่สำคัญหรือสิ่งแวดล้อมของประเทศ ซึ่งอาจรุนแรงไปถึงขั้นละเมิดต่อกฎหมายหรือบ่อนทำลายขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรืออาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงและเกียรติภูมิของประเทศได้

๗) ลักษณะของภาพยนตร์และเกมนั้น มีความแตกต่างกันอย่างมากในหลาย ๆ เรื่อง จึงทำให้การปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ ขั้นตอน วิธีการ ของกฎหมาย รวมถึงการส่งเสริมสนับสนุนไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายและของอุตสาหกรรมแต่ละประเภท จึงควรมีการแยกกฎหมายภาพยนตร์และเกมออกจากกัน เพื่อความคล่องตัวในการปฏิบัติตามและการส่งเสริมอุตสาหกรรมแต่ละประเภท

๒. ความจำเป็นที่ต้องตรากฎหมายขึ้น

เนื่องจากพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน บทบัญญัติบางประการจึงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ประกอบกับรัฐมีนโยบายส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ สมควรปรับปรุงวิธีการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาภาพยนตร์โดยใช้ระบบรับรองตนเอง ปรับปรุงการใช้ระบบอนุญาตเป็นระบบจดทะเบียน ปรับปรุงกระบวนการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรให้สะดวกและสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน และเปลี่ยนบทกำหนดโทษทางอาญาที่ไม่ใช่ความผิดร้ายแรงเป็นมาตรการปรับเป็นพินัย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๓. ความมุ่งหมายและผลสัมฤทธิ์ที่พึงประสงค์

โดยที่พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน บทบัญญัติบางประการจึงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ประกอบกับรัฐมีนโยบายส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ จึงจำเป็นต้องมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย โดยได้จัดทำร่างพระราชบัญญัติขึ้นใหม่ซึ่งมีความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ ดังนี้

๑) เพื่อให้กฎหมายมีความทันสมัย เป็นสากล สอดคล้องกับบริบทที่เปลี่ยนแปลงไป ลดความเหลื่อมล้ำเอื้อต่อการพัฒนา และมีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ เป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติและเป็นการอำนวยความสะดวกยุติธรรมตามหลักนิติธรรม และสอดคล้องตามหลักการของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๗๗ ซึ่งกำหนดให้รัฐพึงใช้ระบบอนุญาตและระบบคณะกรรมการในกฎหมายเฉพาะกรณีที่จำเป็น พึงกำหนดหลักเกณฑ์การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และระยะเวลาในการดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายให้ชัดเจน และพึงกำหนดโทษอาญาเฉพาะความผิดร้ายแรง

๒) เพื่อคุ้มครองและป้องกันผลกระทบต่อผู้รับชมสื่อภาพยนตร์ให้ได้รับข้อมูลที่ถูกต้องและเหมาะสมกับวุฒิภาวะของตน รวมถึงเพื่อมิให้มีการเผยแพร่สื่อที่เป็นบ่อนทำลายขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรืออาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงและเกียรติภูมิของประเทศ

๓) เพื่อให้มีมาตรการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ และการกำกับดูแลที่เหมาะสม ชัดเจน สอดคล้องกับบริบทของสังคมและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก

๔) เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ให้เป็น Soft Power ของประเทศไทย สามารถเติบโตและแข่งขันกับนานาประเทศ สร้างรายได้ให้กับประเทศ

๕) เพื่อป้องกันผลกระทบหรือความเสียหายต่อความสงบเรียบร้อย ศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือความมั่นคงและเกียรติภูมิของประเทศ รวมถึงสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรของประเทศ จากการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย

๔. หลักการสำคัญของร่างกฎหมาย

เป็นการจัดทำร่างพระราชบัญญัติขึ้นใหม่ทั้งฉบับ เป็นร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ซึ่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมีหลักการสำคัญ คือ ปรับปรุงวิธีการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาภาพยนตร์โดยใช้ระบบรับรองตนเอง ปรับปรุงการใช้ระบบอนุญาตเป็นระบบจดทะเบียน ปรับปรุงกระบวนการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรให้สะดวกและสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน และเปลี่ยนบทกำหนดโทษทางอาญาที่ไม่ใช่ความผิดร้ายแรงเป็นมาตรการปรับเป็นพินัย แบ่งออกเป็น ๙ หมวด จำนวน ๗๓ มาตรา ดังนี้

๑) หมวด ๑ คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์แห่งชาติ (มาตรา ๗ - ๑๖)

๒) หมวด ๒ นโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ (มาตรา ๑๗ - ๑๙)

- ๓) หมวด ๓ การสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร (มาตรา ๒๐ - ๒๗)
- ๔) หมวด ๔ การฉายและจำหน่ายภาพยนตร์ (มาตรา ๒๘ - ๔๑) ประกอบด้วย ส่วนที่ ๑ การจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาภาพยนตร์ ส่วนที่ ๒ การประกอบกิจการเกี่ยวกับการฉายและจำหน่ายภาพยนตร์
- ๕) หมวด ๕ พนักงานเจ้าหน้าที่ (มาตรา ๔๒ - ๔๕)
- ๖) หมวด ๖ มาตรการทางปกครอง (มาตรา ๔๖ - ๕๑) ประกอบด้วย ส่วนที่ ๑ มาตรการทางปกครองสำหรับการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร และส่วนที่ ๒ มาตรการทางปกครองสำหรับการฉายหรือจำหน่ายภาพยนตร์
- ๗) หมวด ๗ การอุทธรณ์ (มาตรา ๕๒ - ๕๗) ประกอบด้วย ส่วนที่ ๑ การอุทธรณ์คำสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ และส่วนที่ ๒ การอุทธรณ์คำสั่งคณะกรรมการภาพยนตร์ต่างประเทศ
- ๘) หมวด ๘ มาตรการปรับเป็นพินัย (มาตรา ๕๘ - ๖๐) (ปรับเป็นพินัย คือ การให้ผู้กระทำความผิดชำระค่าปรับเป็นพินัยแทนที่จะลงโทษทางอาญา)
- ๙) หมวด ๙ โทษอาญา (มาตรา ๖๑ - ๖๔) (เป็นโทษอาญาเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร)
- ๑๐) บทเฉพาะการ (มาตรา ๖๕ - ๗๓)

๕. ประเด็นที่จะรับฟังความคิดเห็น

- ๑) ท่านเกี่ยวข้องหรือได้รับผลกระทบที่เกิดจากการบังคับใช้ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ในฐานใด
- ๒) ท่านเห็นด้วยกับหมวด ๑ คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์แห่งชาติ ตามร่างพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ (มาตรา ๗ - ๑๖) (เป็นการกำหนดองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการฯ)
- ๓) ท่านเห็นด้วยกับหมวด ๒ นโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ตามร่างพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ (มาตรา ๑๗ - ๑๙)
- ๔) ท่านเห็นด้วยกับหมวด ๓ การสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร ตามร่างพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ (มาตรา ๒๐ - ๒๗) (เป็นการกำหนดเกี่ยวกับการขอสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร)
- ๕) ท่านเห็นด้วยกับหมวด ๔ การฉายและจำหน่ายภาพยนตร์ ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ (มาตรา ๒๘ - ๔๑) ประกอบด้วย ส่วนที่ ๑ การจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาภาพยนตร์ (เป็นการกำหนดให้ผู้รับรองตนเองต้องจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาภาพยนตร์ตามประกาศที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด) และส่วนที่ ๒ การประกอบกิจการเกี่ยวกับการฉายและจำหน่ายภาพยนตร์ (เป็นการกำหนดให้ผู้ประกอบกิจการต้องทำการจดทะเบียนการประกอบกิจการแทนการขอใบอนุญาต)
- ๖) ท่านเห็นด้วยกับหมวด ๕ พนักงานเจ้าหน้าที่ ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ (มาตรา ๔๒ - ๔๕) (เป็นการกำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่)
- ๗) ท่านเห็นด้วยกับหมวด ๖ มาตรการทางปกครอง ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ (มาตรา ๔๖ - ๕๑) ประกอบด้วย ส่วนที่ ๑ มาตรการทางปกครองสำหรับการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรและส่วนที่ ๒ มาตรการทางปกครองสำหรับการฉายหรือจำหน่ายภาพยนตร์
- ๘) ท่านเห็นด้วยกับหมวด ๗ การอุทธรณ์ ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ (มาตรา ๕๒ - ๕๗) ประกอบด้วย ส่วนที่ ๑ การอุทธรณ์คำสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ และส่วนที่ ๒ การอุทธรณ์คำสั่งคณะกรรมการภาพยนตร์ต่างประเทศ

๙) ทานเห็นด้วยกับหมวด ๘ มาตรการปรับเป็นพินัย ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ (มาตรา ๕๘ - ๖๐) (ปรับเป็นพินัย คือ การให้ผู้กระทำความผิดชำระค่าปรับเป็นพินัยแทนที่จะลงโทษทางอาญา)

๑๐) ทานเห็นด้วยกับหมวด ๙ โทษอาญา ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ (มาตรา ๖๑- ๖๔) (เป็นโทษอาญาเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร)

๑๑) ทานเห็นด้วยกับบทเฉพาะการ ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ (มาตรา ๖๕ - ๗๓)

๑๒) ทานเห็นด้วยกับอัตราค่าธรรมเนียม ท้ายร่างพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ (เป็นอัตราค่าธรรมเนียมอย่างสูง)

๖. ผลกระทบที่เกิดขึ้น

๖.๑ บุคคลที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมาย

ผู้ประกอบการกิจการภาพยนตร์ พนักงานเจ้าหน้าที่ เด็ก เยาวชน และประชาชนทั่วไป

๖.๒ ผลกระทบด้านสังคม

เมื่อกฎหมายมีผลใช้บังคับแล้วจะช่วยลดภาระและอำนวยความสะดวกและเป็นประโยชน์กับประชาชนและผู้ประกอบการ ส่งผลให้ผู้ประกอบการสมัครใจเข้ามาอยู่ในระบบ ทำให้เด็กและเยาวชนรวมถึงประชาชนทั่วไป ได้รับชมสื่อภาพยนตร์ที่เหมาะสม

๖.๓ ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ

เมื่อกฎหมายมีผลใช้บังคับแล้ว จะเป็นการช่วยส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ให้มีการพัฒนาเติบโตเป็น Soft Power และสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ โดยมุ่งพัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมทั้งโครงสร้างพื้นฐาน บุคลากร เทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์ การผลิตการถ่ายทำ การตลาด การบริโภค การร่วมลงทุนระหว่างประเทศ การพัฒนากฎหมาย ตลอดจนการปกป้องคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา ส่งผลให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์และเกมเติบโตขึ้น บุคลากรในวิชาชีพมีความสามารถมีทักษะและโอกาสในการใช้ความคิดสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผลงานสูงขึ้น รวมทั้งยังเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศด้วย กล่าวคือหากให้ต่างประเทศเข้ามาถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย ก็จะทำให้ปรากฏสถานที่ต่าง ๆ ของประเทศไทยที่ใช้เป็นฉากในภาพยนตร์ รวมไปถึงประเพณีและวัฒนธรรมที่น่าสนใจของไทยจะไปปรากฏในภาพยนตร์ด้วย และเมื่อภาพยนตร์ถูกฉายออกไปในหลายประเทศทั่วโลกก็จะเป็นการประชาสัมพันธ์ทั้งสถานที่และวัฒนธรรมประเพณีของประเทศไทยไปด้วย ทำให้คนที่ได้ชมภาพยนตร์รู้จักประเทศไทยและอยากเข้ามาท่องเที่ยวที่ประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น เป็นการสร้างรายได้เข้าประเทศอีกทางหนึ่งด้วย

๗. ประโยชน์ที่คาดว่าจะประชาชนจะได้รับจากการมีกฎหมาย

การตราพระราชบัญญัตินี้เป็นการปรับปรุงกฎหมายฉบับเดิม โดยกำหนดให้มีนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ซึ่งต้องคำนึงถึงการพัฒนาให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์เป็นกลไกในการขับเคลื่อนความสมานฉันท์ในสังคมและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ และในการเผยแพร่ความคิดสร้างสรรค์ รวมทั้งศิลปะ วัฒนธรรม และประเพณีของไทย เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการเติบโตของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศไทย ปรับปรุงวิธีการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาภาพยนตร์โดยใช้ระบบรับรองตนเอง ปรับปรุงการใช้ระบบอนุญาตเป็นระบบจดทะเบียน ปรับปรุงกระบวนการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรให้สะดวกและสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน อันเป็นการส่งเสริมให้ชาวต่างชาติเข้ามาสร้างภาพยนตร์ในประเทศไทย ตลอดจนเปลี่ยนบทกำหนดโทษทางอาญาที่ไม่ใช่ความผิดร้ายแรงเป็นมาตรการปรับเป็นพินัย อันเป็นการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน